

အကြည့်ဝက်

၇ ၆ ကို မှန် ၊ တာ ၁၂ ဒါ

“ရှင့်ကိုမုန်းတာ ၁၂ ခါ”

အရင်က အမြဲကြားနေရတဲ့ စကားပါ။

အခုတော့ သူလဲ အိမ်ထောင်တွေကျ ကလေးတွေရပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူစိတ်ဆိုးတိုင်း ကြားနေရ တဲ့ စကားမို့ အမှတ်ရနေဆဲပါပဲ။

အခုလဲ ဒီစာကို ကျွန်တော်ရေးလိုက်တာ သူဖတ်ရရင် အရင်အတိုင်း

“ရှင့်ကိုမုန်းတာ ၁၂ ခါ”

ဆိုပြီး ပြောလေမလား။

အမှတ်ရစရာလေးတွေပေါ့။

*

သူမနဲ့ ကျွန်တော် ဆုံစည်းမှုက သိပ်တော့မထူးဆန်းပါဘူး။ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေဖတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တယ်။

“ကျွန်မက အစ်ကို့စာအုပ်တွေဖတ်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ သိပ်မဖတ်နဲ့ လူပျက်ဆီးတယ်”

ဒီလိုပြောပြီး ဒီလိုပဲတွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး ချစ်သူရည်းစားဘဝရောက်အောင် သူကပဲ စပြောခဲ့သလား။ ကျွန်တော်ကပဲပြောခဲ့လားဆိုတာ မှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတစ်သက်မှာ တော့ ချစ်သူရည်းစား

သက်အကြာဆုံး ထားဖူးတာတော့ အမှန်ပါပဲ။နောက်ပြီးအမှတ်ရစရာ အများ ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေလဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအမှတ်ရစရာကိစ္စတွေထဲမှာ အဓိက ဇာတ်ဆောင်ကတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ သူရယ်၊ ကျွန်တော့်ကားတွေ ရယ်ပါပဲ။

ကျွန်တော်ပထမဆုံး ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်ဝယ်နိုင်တာ တိုယိုတာဖင် ထောင်ကားပါပဲ။ နိုင်ငံ ခြားမှာ ဆို သံရည်ကျို စက်ပို့ရတဲ့ ကားကို ဈေးကြီးပေးဝယ်စီးရတာပါ။

သူမက ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့ ကားကိုကြည့်ပြီး

“ဟာ...ဘာကြီးဝယ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကားအကောင်းမဝယ်ဘဲနဲ့ ”

“ဟာ ငါလဲငါ့ရှိသလောက်ဝယ်ရတာပဲလေ”

သူမ ဘာမှ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကျေနပ်ပုံတော့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ ဆက်မပြောဘူး။ သူလဲသိတယ်လေ။ ကျွန်တော့်အဆင့်နဲ့ ဒီကားစုတ်ပဲဝယ်စီးနိုင်မယ်ဆိုတာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားနဲ့ သူ မကြာခဏလိုက်စီးပါတယ်။ လမ်းလယ်ကောင်မှာ ကားပျက်ရင်လည်း တွန်းပေးပါတယ်။ သူများ ကားတွေနဲ့ မတော်တဆဖြစ်ရင်လည်း တောင်းပန်ပေးပါတယ်။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် အစ်ကို ကားကတစ်စစ ပြုတ်ထွက်ကုန်မယ်နော်”

စသည် ဖြင့် သတိပေးသလို ကိုယ်ကမှားရင်လဲ တခြားကားကိုခေါင်းလေးထွက်ပြီး

“ဆောရီးနော်အစ်ကို သူက ကားသိပ်မမောင်းတတ်သေးလို့ ”

ဆိုပြီး တောင်းပန်ပေးတဲ့ အပြင် ကားဘီးပေါက်ရင်လဲ ဘေးနားက ဝှက်ကိုင်တူကိုင်ပြီး စောင့် ပေးတတ်ပြန်ပါတယ်။

သူက ချစ်သူရည်းစားလိုမဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို အား ကိုးရတာပါ။ သူ့နာမည် က . . .

*

သူ့နာမည်မပြောခင် ကျွန်တော်နဲ့ သူ ဂျစ်ကားစီးတဲ့ အကြောင်း ပြော ပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် မှာ က အခု ဖင်ထောင်လို့ ခေါ်တဲ့ ကားရှိပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ဂျစ်ကားစီးဖို့ အကြောင်းဖန်လာပါတယ်။

*

အဲ၊ အဲလို ဂျစ်ကားစီးခဲ့တဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တော့်ညီလိုဖြစ်နေတဲ့ တေး ရေး၊ တေးဆို အရိုး ကလည်း ဂျစ်ကားစီးတယ်ခင်ဗျ။ ခုနပြောသလိုပေါ့။ ဈေးကြီးပေးဝယ်မစီးနိုင်တော့ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ လုံလောက်တဲ့ ဂျစ်ကားကို ပဲ စီးရတာပေါ့။

ဒီကောင်က ပိုဆိုးတာက ပိုက်ဆံကလည်း သိပ်မရှိတာနဲ့ ဂျစ်ကားအ သစ်ကို ဝယ်မစီးနိုင်ဘဲ တစ်ပတ်ရစ် ဂျစ်ကားကြီး ဝယ်စီးပြီးပြန်ဆင် တာ။ ခက်တာက သိတဲ့ အတိုင်း ဒီကောင်က နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်အရိုး။ လူကအရိုးချည်းပဲဆိုတော့ သူ့ကားကိုသူနဲ့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားတော့တာ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကားကို တက် စီးရင်ဘယ်လိုမှ တက်လို့ မရဘူး။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ သူ့ကားကဖင် ထိုင်ခုံကို သူဝင်လို့ ရရုံ လုပ်ထားတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့လို နည်းနည်းပဲတဲ့ သူတွေအတွက်ဆို သူ့ကား က ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေဘူး။ ကားပေါ်

ခြေထောက်တစ်ဖက်တင်ရင် နောက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖင်က ဘယ်လိုမှ မဝင်ဘူး။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ထပ်ထားတဲ့ ကားလက်ကိုင်နဲ့ ထိပြီး ထပ်ကွေးလို့ လည်း မရ၊ လူကလည်း ဝင်လို့ မရနဲ့ ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေရော။

အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ တင်ပါးအရင်တင်ရင် ခြေနှစ်ဖက်က ကားအောက်ကျန်နေရော။ အဲဒီ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကားပေါ်တင်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီခြေနှစ် ချောင်းဟာ သူ့ရဲ့ တံခါးပေါင်နဲ့ တိုက်ပြီး ဘယ်လိုမှ သွင်းလို့ မရဘူး။

သူကပိန်ပိန်လေးဆိုတော့ ကားပေါ်ကို ရွတ်ခနဲတက်သွားလို့ ရတာပေါ့။ နောက် ပိုဆိုးတာက သူ့ကားထိုင်ခုံတွေက လှုပ်မရ၊ ရွှေ့မရတဲ့ ထိုင်ခုံအသေတွေ။ ကိုယ်ကလည်း ဂျစ်ကားကို မောင်း ကြည့်ချင်တာနဲ့ ဒီကောင့်ကားကိုမရရ အောင်တက်ပြီး သွားမောင်းမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ကားပေါ် တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ကားပေါ်တက်တာတောင် ဘယ်လိုတက်ရတယ်မှတ်လဲ။ ဖင်ကိုကားပေါ်အရင်တင်ပြီး ဟိုဘက်ခရီးသည် ခုံ ရောက်အောင်ရွှေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ခြေနှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်ထောင်ရတယ်။ ပြီးတော့အဲဒီခြေကိုမပြီး ကားထဲရွှေ့ရတယ်။ ဒါမှ ကားလက်ကိုင်ကို ခြေကကျော်နိုင်မှာ ကိုး။

ခြေတစ်ချောင်း လက်ကိုင်ကို ကျော်ပြီးတာနဲ့ ခြေကိုလေပေါ် ခပ်ကျဲကျဲခွဲထိုင်ပြီး ခြေထောက် ကိုကားက နေရာအသေအချာ ချရတယ်။

ပြီးမှ ဒရိုင်ဘာခုံကို ခြေကားပြန်ရွှေ့ပြီး ဖင်တွန်းဖင်တွန်းပြန်သွားရတယ်။ ဒရိုင်ဘာခုံရောက် မှ ကားထားတဲ့ ခြေနှစ်ဖက်ကို ကန့်လန့်ကြီးထားပြီး ဒူးကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ကွေးရတယ်။ ဒူးကွေးတာ ကလည်း ဆောင့်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အထိ ခက်ခက်ခဲခဲ ကွေးယူရတယ်။ ထလို့ လည်း မရဘူး။ ခေါင်မိုးက ခေါင်းနဲ့ မလွတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ လည်ပင်းနဲ့ ခေါင်း

ကိုလည်း ပေါင်နှစ်လုံးကြားရောက်သည် လောက် အထိ ငွံ့ထားရတယ်။

အဲဒီမှာ ကားအနောက်က တက်လို့ မရဘူးလားလို့ ပြောကြမယ်။ မရဘူး။ သူ့ကားက အ နောက်ကလည်း ဘယ်လိုကွေးကွေး၊ ဘယ်လောက်ကျုံ့ဝင်ဝင် မလွတ်ဘူး။ ခေါင်းက အမိုးနဲ့ မလွတ် သလို တင်ထားတဲ့ ဒူးကလည်း မေးနဲ့ မလွတ်ဘူး။ အတော်ဒုက္ခရောက်ပါတယ်ဗျာ။ ကဲထားပါ။

ခုနကလို ကားပေါ်ဆောင့်ကြောင့်ရောက်မှ ခြေနင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ကားပေါ်ပြန်ချရ တယ်။ ခြေနှစ်ချောင်းလုံး ရောက်သွားတဲ့ အခါမှ . .

.

“အောင်မာ ကွက်တိဗျ”

ခြေထောက်လည်း လီဗာတွေ၊ ကလပ်တွေ၊ ဘရိတ်တွေ နင်းလို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒူးကတော့ သိပ်မြှောက်လို့ မရဘူး။ ကားလက်ကိုင်နဲ့ မလွတ်တာကိုး။ ဒါပေမယ့်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ်တွေ က ကားမောင်းကျွမ်းတယ်လေ။ အနောက်သာ မဆုတ်တတ်တာ။ အရှေ့တည့်တည့် မောင်းရင် အဖြောင့်။ အနောက်ဆုတ်မှ သာ တိုက်တော့တာ။

လူတစ်ကိုယ်လုံး ကားပေါ်ရောက်နေမှ တော့

“ဟေ့ကောင် ငါ ကားတစ်ပတ်မောင်းကြည့်မယ်”

ဆိုတော့ အရိုးက

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို မောင်းလေ၊ သတိတော့ထား”

ဆိုပြီး ကားသော့ပေးတယ်။

တကယ်မောင်းကြည့်တော့မှ ဂျစ်ကားဆိုသည် မှာ အတော်မောင်းရ

ခက်မှန်းသိရတော့တယ်။ သူ့ခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးက ဘယ်သွားလို့ သွားနေမှန်းမသိ။ ကားဘော်ဒီကြီးကတခြား၊ ဘယ်ကို သွား နေမှန်းမသိဘဲ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးကြီးနဲ့ ။ အတော်ထိန်းရ ခက်ပါတယ်ကွယ်။

ခေါင်းတခြား၊ ဖင်တခြားဆိုတာ အဲဒီကား။ ဒီကြားထဲ ကလပ်နင်းပြီး ဘရိတ်နင်းမယ်ဆိုရင် လည်း ခြေထောက်က ကောင်းကောင်း ကြွလို့ မရ။ ခြေကိုအသာမပြီး ရွှေ့ရတာ။ ဒီတော့ ကားကလည်း ခပ်မြန်မြန်၊ ခပ်သွက်သွက်မောင်းမရ။ မောင်းလို့ လည်း မရ။ ဒီကြားထဲ ကားကလည်း တုန် တုန်တုန်တုန်နဲ့ ခုန်နေသေးတာ။

ဒီထက်ပိုဆိုးပြီး သောက်တလွဲနိုင်တဲ့ ကိစ္စက ရှိသေးတယ်။ သူ့ဘာသာ ဆတ်ဆော့ပြီးဆင် ထားတဲ့ ကားအဲယားကွန်းက ဖင်နားကနေ အပေါ်ကိုအေးစိမ့်ပြီး ပြန်တက်နေတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ဆိုတော့ ကြာကြာမောင်းရင် ဖင်တစ်ခြမ်းလေဖြတ်သွားမှာ ကလည်း ကြောက်ရသေး။

ဒါပေမယ့်ပေါ့ဗျာ။

အသည်းတယားယား၊ ဖင်တအေးအေးနဲ့ သွားနေရတာ ဆိုပေမယ့် ကြာတော့လည်း ဖီးလ် တက်လာတယ်ဗျ။

ကားကြီးက ဖင်တခြား၊ ခေါင်းတခြားနဲ့ အသည်းတယားယားသွားနေတာကိုက ရင်အေးစရာ။ လက်ကိုင်ကို ခွေလှိမ့်သလို လှိမ့်ပါမှ ကားဘီးက အနည်းငယ်ပဲကွေ့ပြီး ဘော်ဒီကြီးကလည်း တုန်တုန်ခုန်ခုန်နဲ့ တခြားဘက်လစ်နေတာကို မျက်စိရောအသိစိတ်ပါ ချိန်ပြီးချိန်ကာမှ ကိုယ်ထင် ထားတာထက် ဆယ်ပုံတစ်ပုံသာ ခန့်မှန်းချက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်တာကြောင့် ကားမောင်းနေရတာလား၊ ထီ ထိုးနေရတာလား၊ မသိနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်ဆိုသည် မှာ ကလည်း အသစ်အဆန်းမြင်ရင် စမ်းချင်တဲ့ မျောက်မျိုးမို့ ကားလေးအနည်းငယ် မောင်းလို့ ရတာနဲ့ တင် ကိုယ့်လိုမျောက်မျိုး (ဟိုးအရင်က ချစ်သူဟောင်း) ချစ်သူကို ဖျတ်ခနဲ သ တိရမိတယ်။

သူကလည်း ကိုယ့်လိုမျိုးပဲ။ အသစ်အဆန်းမြင်ရင် စိတ်ဝင်စားချင် တဲ့ မိန်းမစစ်စစ်ကြီးမို့ သူ လည်း ကျွန်တော့်လို စိတ်ဝင်စားမှာ ပဲဆိုတဲ့ စိ တ်နဲ့ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။

“ဟယ်လို . . . လား”

“အင်း အစ်ကိုပြော”

“အိမ်မှာ ပဲလား”

“အင်းလေ . . . ဘယ်သွားရမှာ လဲ”

“ဒါဆို လာခေါ်မယ်”

ဖုန်းချပြီး သူရှိတဲ့ ကျောက်မြောင်းထဲ ခက်ခက်ခဲခဲမောင်းဝင်ရတယ်။

ကားကလဲ ခေါင်းတစ်ခြားဖင်တစ်ခြား သွားချင်ရာသွား။ ဒီကြားထဲ လူရှုပ်တဲ့ ကျောက် မြောင်းထဲသွားရတာဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်။ ဟွန်း တီးရတာ လက်ပါတိုတယ်။

*

ကျွန်တော့်ကို ဂျစ်ကားကြီးနဲ့ မြင်တော့ သူ့အတော်အံ့အားသင့်သွား တယ်။

“ဟင် ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဘယ်သူဟာကြီးလဲ”

ဂျစ်ကားအစုတ်ကြီးပေါ် ခုံခုံကြီးထိုင်နေတာမြင်တော့ မေးတယ်။ ကျ

နံတော်က . . .

“အရိုးရဲ့ ဂျစ်ကားပါ၊ လာတက်လေ”

သူမ ဇေဝေဝါဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကားခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ဖြစ်ပါ့မလား ဒါကြီးနဲ့ ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်တောင် ဟိုတိုက်ဒီတိုက်နဲ့ ဟာကို”

“ကား ရှေ့ဘက်သွားလို့ ဘယ်တုန်းကတိုက်ဘူးလို့ လဲ၊ အနောက်ဆုတ်မှ တိုက်တဲ့ ဟာကို”

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ကားကိုအရှေ့ဘက်မောင်းရင် ဘယ်တော့မှ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ အနောက်ဆုတ်မှ သာ တိုက်တော့တာလေ။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကားနဲ့ ”

သိပ်မယုံဘူး။ ယုံစရာလည်း သိပ်မရှိဘူးလေ။

ကိုယ်ကမျောက်။ မထင်ရင်မထင်သလို တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ မျောက်ထဲမှာ တောင် မှ င်ကောင်းတဲ့ မျောက်မို့။

“ကဲ လာပါ၊ တက်ပါ၊ ကားပေါ်ရောက်မှ စကားပြောကြတာပေါ့”

သူမ ကားကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မျက်လုံးပြူးပြီး

“ဟင် ဘယ်လိုတက်ရမှာလဲ”

“ရသလိုတက်လေ”

သူမ ခြေတစ်ချောင်း ကားပေါ်တင်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီးကား

ကို ရှိုးကြည့်တယ်။

“ဟယ် မရဘူး”

သူလည်း ကိုယ့်လိုအကောင်ကြီးမျိုးမို့ ရုတ်တရက် ကားပေါ်တက်မရ။

ကိုယ် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

“မရရင် ခေါင်းသုံးပြီး နောက်တစ်မျိုးနဲ့ ရအောင်တက်လေ”

“အင်း အင်း”

သူမကလည်း ယောင်တောင် ပေါင်တောင်နဲ့ နောက်တစ်မျိုးတက်ကြည့်တယ်။ သူ့ရဲ့ တင်ပါး ကို ကားပေါ်အရင်တင်တယ်။ ပြီးတော့ခြေထောက်ကို ကားထဲထည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

“အားလား”

ခြေထောက်ကရှည်တော့ ကားထဲမဝင်ပြန်ဘူး။ ကားနံရံနဲ့ ဒူးခေါင်းနဲ့ တိုက်ပြီး နာတောင် သွားသေး။

“မရဘူးလေ၊ မတွေ့ဘူးလား၊ ဘယ်လိုတက်ရမှာ လဲ”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး စာနာရမှန်းမသိဘူး။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ကိုပဲ မြင်နေတာမို့

“အာ ခေါင်းကိုသုံးပြီး ရသလိုတက်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

သူမက မကျေမနပ် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကားအောက်ပြန်ဆင်းပြီး ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုနဲ့ ကားပေါ် ဘယ်လိုတက်ရမလဲ သူချိန်ကြည့်နေပုံရတယ်။ လက်မြှောက်လိုက် ခြေ မြှောက်လိုက်နဲ့ ကားပေါ်တက်ဖို့ လမ်းကြောင်းရှာနေတယ်။

ပြီးမှ ခုနကအတိုင်းပဲ သူ့တင်ပါးကို ကားဂီယာနားရောက်သည် အထိ တိုးဝင်တယ်။

“အစ်”

ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ရင်ဘတ်ထိကွေးပြီး ရုတ်ခနဲလှည့်လိုက်တယ်။

“ရပြီ”

ကားပေါ်ကို လူတစ်ကိုယ်လုံး ဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ကားပေါ်မှာ ကွေးကွေး ကြီး။ ခြေထောက်က ခြေနင်းပေါ်မကျဘူး။ ကားဘောနတ်ပေါ် ခူးကြီးထောင်ပြီး ကွေးကွေးကြီး ဖြစ်နေတယ်။

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်”

“ဝူး”

“အမေ့”

သူ့စကားနားမထောင်တော့ဘဲ ကားကိုခပ်သွက်သွက် မောင်းထွက်လိုက်တယ်။ သူမကလည်း သစ်ကိုင်းလွတ်တဲ့ မျောက်လို အမိုးကိုင်းဆွဲလိုက်၊ ဘေးနံရံကိုင်လိုက်နဲ့ ကွေးကွေးကြီးပါလာတယ်။

“ဟဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါ။ ဒီမှာ ပြုတ်ကျတော့မယ်”

“ပြုတ်မကျပါဘူး၊ နင့်ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကားနဲ့ ဟာ ငါးသေတ္တာဘူးလို ကွက်တိပဲဟာ ဘယ်လို ပြုတ်ကျမှာလဲ”

“ပြုတ်မကျပေမဲ့ နေရောက်တယ် မသိဘူးလား၊ အရှိန်လျှော့စမ်း အရှိန်လျှော့”

အရှိန်လျှော့ပေးလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကားပေါ်က ပြုတ်မကျနိုင်
ပေမဲ့ ကားအပြင်ဘက် ခေါင်းထွက်လိုက်၊ ခြေထွက်လိုက်ဖြစ်နေတယ်
လေ။

ဒီကြားထဲ ကားကလည်း ခုန်ခုန်တုန်တုန်ကြီးဆိုတော့ သူ့ခမျာလည်း
စီးရခက်နေပုံရတယ်။

ဂျစ်ကားကြီးက တုန်တုန်ခုန်ခုန်ကြီးဆိုတော့လည်း သင်းခွေချပ်ကြီး
ဒူးထောင်ထားသလို လုံးလုံးကြီးနဲ့ ခုန်နေရတာကိုး။

“ခဏရပ်၊ ခဏရပ်”

ကြာတော့ သူလည်း သည်းမခံနိုင်ဘူးထင်တယ်။ ထအော်တယ်။ ကျွ
န်တော်ကမျက်နှာ မာမျိုး။

“ဘာလို့ လဲ”

“ရပ်ဆို ရပ် လိုက်လေ”

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မျက်နှာဘယ်လောက်မာမာ၊ သူ
ကျတော့လည်း ကြောက် ရတာမို့ လူရှင်းတဲ့ နေရာ ကားကိုထိုးရပ်ပေး
လိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ သူမလည်း ကားအမိုးကိုင်လိုက်၊ ဖင်ထိုင်ခုံကို လက်ထောက်
လိုက်နဲ့ သူ့ပိုနေတဲ့ ခြေကိုနေရာချတယ်။ ဟိုလုပ်၊ ဒီလုပ်နဲ့ ဖင်ထိုင်ခုံ
ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နိုင်တဲ့ အနေအထားကို ရသွားတယ်။

“ဟိဟိ”

ကားပေါ်ဆောင့်ကြောင့်ကြီး တက်ထိုင်နေတဲ့ သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်
ချင်သွားတယ်။ ဒါကိုသူမ က ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး

“ဘာရယ်တာလဲ”

ကိုယ်လည်း မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး

“သိဘူးလေ၊ ကားပေါ်ရှူးပေါက်မလို့ လားလို့ ”

သူမက မကျေမနပ် မျက်စောင်းခဲ့ပြီး

“ရှူးပေါက်စရာလေး၊ သူယူလာတဲ့ ကား သူပြန်ကြည့်ဦး၊ ဒီလိုမစီး
လို့ ဘယ်လိုစီးမလဲ”

“ဟီဟီ”

ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ကားကိုဝူခနဲ မောင်းထွက်လိုက်တယ်။

သိတော်မူတဲ့ အတိုင်း ကားကြီးက ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ။ ဘီးကတော
င်ဘက်သွားရင် ဘော်ဒီက မြောက်ဘက်သွားနဲ့ ထင်ရာခိုးနေတော့တာ။
ဒီကြားထဲ ကားပေါ်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ ချစ်သူ ငတိမခမျာ တောင်
ကိုင်ရနိုး၊ မြောက်ကိုင်ရနိုးနဲ့ ကားထိုင်ခုံပေါ်လိမ့်ပြီး ပါလာတော့တာ။

ဂျစ်ကားဆိုသည် မှာ ကလည်း သိတဲ့ အတိုင်း။ ကိုင်စရာက အရှား
သား။ အပေါ်တန်းကိုင်ပြီး ကားထိုင်ခုံပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေတဲ့ သူ
မကို ကြည့်ရတာ မျောက်သားလေးနှင့်တောင်တူသေး။

“ခဏရပ်၊ ခဏရပ်”

သူ့စကားကြားတော့ ကားမောင်းလို့ အရှိန်ရနေတဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ရှု
ပ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့်

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲဟာ”

“ရပ်ဆို ရပ်လိုက်စမ်း”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပြောသာဘဲ ကားကိုလမ်းဘေးထိုးရပ်လို

က်ရပါတယ်။

“က ဘာဖြစ်ပြန်လဲပြော”

သူမက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။ ဖင်ထိုင်ခုံကို လက်ထောက်လိုက်၊ အမိုး
ကိုင်းကို ကိုင်လိုက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။

ပါးစပ်ကလည်း အိ(စ်)၊ အိ(စ်)နဲ့ အသံထွက်ရင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
ကြံစည်နေပုံရတယ်။

နောက်မှ ကားထိုင်ခုံပေါ်ကနေ ကုန်းထလိုက်တယ်။ ခေါင်းကြီးအော
က်စိုက်ပြီး လူကကုန်း ထလိုက်တယ်။ ကားဘောနက်ကို
လက်ထောက်ပြီး သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ကားခြေနင်းထဲချလိုက်တယ်။

“အဟဲ ကျသွားပြီကွ”

သူ့လုပ်ရပ်ကို သဘောကျနေတယ်။ နောက်မှ အု(စ်)၊ အု(စ်) မြည်သံ
ပေးရင်း ခြေနင်းပေါ် ကျသွားတဲ့ ခြေထောက်ကို အားပြုပြီး နောက်ကျန်
နေတဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထပ်ချ တယ်။

“ဟီးဟီး ရပြီကွ”

ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး ခြေနင်းခုံပေါ် ရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ဖင်က
ထိုင်ခုံပေါ်မကျသေး ဘူး။

“ခဏလေး၊ ခဏလေး ရသေးဘူး”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူလျှောဆင်းတယ်။
အတော်လေးလျှောဆင်းပြီးမှ သူ့ဖင်က ဖင်ထိုင်ခုံရောက်တယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တောင် ကားထဲရောက်ပြီး သူ့ကျ ဘာလို့ ခက်
လဲ မေးစရာရှိတယ်။ ဒီလိုဗျ

အရိုးမိန်းမ “မို့မို့”ကိုမြင်ဖူးရင်သိကြလိမ့်မယ်။ အရိုးကသာပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ်နေတာ၊ မို့မို့ ကျတော့ဘောလုံးလိုပဲ။ ပုပု လုံးလုံးဗျ။ လုံးတာမှဘောလုံးလိုကို လုံးတာ။ ဒါကြောင့်သူ့ ထိုင်ခုံကို သူ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ကွက်တီ လုပ်ထားလေတော့ ကျွန်တော့်ငတိမ ထွားထွားကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှ အံမဝင်ခွင် မကျနိုင် ဖြစ်နေတာပေါ့။ (အဲဒီတုန်းက) ကျွန်တော့်ကောင်မလေးကထွားထွားကြီးလေ။ အရပ်ပဲ ငါးပေခြောက်လက်မလောက် ရှိနေတော့ အဲဒီပုလုံးထိုင်ခုံနဲ့ စဉ်းစားသာကြည့်ပေါ့။

ဒါနဲ့ ဒီလိုနဲ့ ပဲ တဖြည်းဖြည်းကြီးစားရင်း

“ဟေးရပြီကွ၊ ရပြီအဲ”

သူ့ဘာသာသူ ခြေထောက်ကို ဖင်ထိုင်ခုံကလျှောဆင်းရင်း ထိုင်လို့ ရတဲ့ အနေအထား ရောက် သွားတယ်။ အဲဒါကိုတောင် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး

“အဲ အောက်က ဘာကြီးလဲ”

“ဘာလို့ လဲ”

“အေးအေးကြီးလေ”

“အဲဒါ အဲယားကွန်း”

“ဟင် အဲကွန်း ဖင်အောက်တပ်ထားတယ်”

“အေး ဖင်အေးအောင်”

အဲကွန်းကို ဖင်အောက်ထည့်ထားတော့ သူလည်း အံ့အားသင့်နေတယ်။ ဒါကိုတောင်သူမက မယုံသေးဘဲ လက်နဲ့ စမ်းကြည့်သေးတယ်။ ပြီးမှ မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီး

“အဲ တကယ်ကြီးတော့”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ကားကိုဝှမ်းခနဲမောင်းထွက်လိုက်တယ်။ ဂျစ်ကား ကြီး တောင်ထိုး၊ မြောက်ထိုးနဲ့ ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင် သွားနေတာကိုကြည့်ပြီး ငတိမက အခါပေးတယ်။

“ဘေးမှာ ဘေးမှာ ဈေးဆိုင်နော်၊ အဲကားကြီးက ဘယ်လိုသွားနေတာလဲ၊ ခေါင်းတခြား ဖင်တခြား ဟိဟိရယ်ရတယ်”

သူကလည်း ကျွန်တော့်လောက်နီးနီး ဝမ်းတွင်းပါမို့ ဒီဟာကြီးအသည်းတယားယားနဲ့ သွားနေတာကို သဘောကျလာပုံရတယ်။

“သတိထားနော်၊ သတိထား၊ ဘေးမှာ ဆိုင်တွေရှိတယ်၊ ဘေးကကားကျော်မယ်၊ သတိထား ဘေးကပ်ပေးလိုက်ဦး”

စသည် ဖြင့် သတိပေးနေရာကကြာလာတော့ ဇာတိပြု လာပြီး

“ဟာ အရှေ့ကကား ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ၊ တိုက်ချလိုက်စမ်း၊ ကိုယ်ကဂျစ်ကားပဲ အသာကြီး၊ ဪဟိုလူက ကားလာမှ လမ်းဖြတ်ရလား၊ ဒါလိပ် မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဂျစ်ကား၊ ဂျစ်ကား၊ ကားသွားမယ်၊ အာဟိုကောင်မလွတ်တဲ့ ဟာ ကျော်ဖို့ လမ်းတောင်းနေသေးတယ်၊ မဖယ်နဲ့ ၊ ကိုယ်က ဂျစ်ကားပဲ၊ လာမစားနဲ့ ပြားသွားမယ်”

စသည် ဖြင့်ဖြစ်ကုန်ရော၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ခါတိုင်းဆို ကျွန်တော့်ကားစုတ်လေးဆိုတော့ ဟိုလူ့ ရှောင်ရ ဒီလူ့ဖယ်ရ၊ အားနာရနဲ့ ဒီအတိုင်း သည်းခံစီးခဲ့ရတာ။ အခုအရိုးဂျစ်ကားကြီးနဲ့ ဆိုတော့ လူပါးဝလို့ ရပြီလေ။

ဂျစ်ကားကြီးနဲ့ ဆိုတော့လည်း တော်ရုံတန်ရုံလူကဝင်မအောင်းရဲဘူး ။ သူတို့ အနာချည်းပဲဟာ ကို။ ဒါကိုငတိမကလည်း မြောက်ပေးတယ်။

“ပွတ်ဆွဲပြီး ကျော်တက်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုအရိုးကိုသင်္ဘောဆေးပြန်သုတ်ပေးလိုက်လို့ ရတယ်။ အနောက်ကကောင်ကပ် လာပြီ။ ဘရိတ်ဆောင့် နင်းလိုက်စမ်းပါ။ အနောက်ထဲဝင်သွားအောင် ဘာမှတ်လဲဂျစ်ကား၊ တိုင်ကီဖြတ်ပြီး ဘော်ဒီပြန်ကပ်လိုက်လို့ ရတယ်။ ဟင်းဟင်း”

ကြာတော့ ကိုယ်တောင် အမြင်ကတ်လာတယ်။ ဒါကြောင့်

“ဟဲ့၊ သိပ်မြှောက်ပေးမနေနဲ့ ၊ နင်ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်လိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အချုပ်ထဲ ရောက်ကုန်မယ်”

ဆိုတာကို မရဘူး။

“လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ အချုပ်ရောက်ရင် အဖေ့ကိုပြန်ထုတ်ခိုင်းလို့ ရတယ်။ အစ်ကိုကားစုတ်ကြီး နဲ့ အားနာခဲ့ရသလောက် ဂျစ်ကားလေးစီးရတုန်း ပြန်ကျောပစ်လိုက်စမ်းပါ။ လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

မိန်းမများ တကယ်ကို မနိုင်ဘူး။ ဒီကြားထဲ

“မျက်လုံးကိုလှမ်းမှီ တ်ပြီး ဘယ်လိုလဲသိလား၊ လုပ်ပေးရမလား”

ဆိုတာပါ လုပ်နေလို့ ။

“တော်ပါပြီဟာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်းပါ။ ငါ့ဘာသာ ငါအေးဆေးမောင်းပါရစေ”

ဆိုပြီး မနည်းချောထားရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကားကိုမြို့တစ်ပတ်လောက် မောင်းပြီးတဲ့ အခါမှ နည်းနည်းလည်း ပျင်း လာပြီး

“ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူမက ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး

“ဘာလို့ လဲ၊ အခုမှ ဘယ်လောက်မှ တောင် မမောင်းရသေးဘူး”

“ မဟုတ်ဘူး အရိုးတို့ လင်မယားကို အားနာလို့ ”

“ဪ”

သူမ ဘာမှ တော့ပြန်မပြောတော့ဘူး။ အိမ်လိုက်လည်း ပြဿနာမှ မရှိတာ။ နောက်ပြီး အရိုးတို့ နဲ့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်လည်း ရတာပဲ။ သူ့ ဘာသာသူ ပြန်နေကျပဲဆိုတာ တွေးပြီး အိမ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ အဲဒီဂျစ်ကားကြီး နှစ်ယောက်သားစီးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတာပေါ့။ အိမ်ရောက် တော့

“အရိုးတို့ လင်မယားက တခြားကိစ္စရှိလို့ ပြန်သွားပြီတဲ့ ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး သူ့ကားစုတ်ကြီး အိမ် မှာ လာပြီး ပစ်ထားနေကျကိုး”

“ကဲ အိမ်ရောက်ပြီ ဆင်းလို့ ရပြီ”

“ဟင်”

အဲဒီမှာ ပြဿနာစတင်တော့တာပဲ။ ကားက တက်တုန်းကသာ ဖြစ်သလိုတက်ခဲ့ကြတာ။ ခု ပြန်ဆင်းမယ်လည်း ဆိုရော ဘယ်လိုပြန်ဆင်းရမှန်း မသိတော့ဘူး။

ငတိမက ပိုတောင်ဆိုးသေး။ ကားပေါ်တက်တုန်းက ဆောင့်ကြောင့် တစ်မျိုး၊ ငုတ်တုတ်တစ် ဖုံ ကွေးကောက်ပြီးရအောင် ထိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ပြန်ထွက်ဖို့ ကျတော့ ပြဿနာတက်နေရော။

“ဟင်၊ ဒါ ဒါကြီးဘယ်လိုပြန်ဆင်းရမှာ လဲ”

ကိုယ်ကလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

“ဟာ၊ နင်တက်တုန်းက ဘယ်လိုတက်လဲ၊ အဲဒီလိုပဲပြန်ဆင်းပေါ့”

“ဟင်တက်တုန်းကတော့ ကားထိုင်ခုံပေါ်ကနေ အောက်ဆင်းတာ လေ၊ အခုက အောက်ကနေ အပေါ်ပြန်တက်ရမှာ ဘယ်လိုအားရှိမှာ လဲ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ အပေါ်ကနေ အောက်ကိုလျှောဆင်း တုန်းက ခြေထောက်က အားရှိပေမဲ့ အောက်ကနေ အပေါ်ကို ပြန်တက် ဖို့ ကျတော့ ဘယ်လိုမှ အားမရှိနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီကြားထဲသူ ရဲ့ ဒူးရှည်ကြီး ကလည်း ကားဘောနတ်တန်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မလွတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒူးကိုတ အားကွေးပြီး ထရင်လည်း ဖင်ထိုင်ခုံက သူ့တင်ပါးနဲ့ မလွတ်တာနဲ့ ပဲ ထ လို့ မရ။ နောက်ပြီးမိန်းကလေးတွေက အပေါ်ဝိတ်ကို ခြေဖျားနဲ့ မတည် နိုင်ဘူးလေ။

“ကဲပါ လုပ်ကြည့်ပါ”

ထုံးစံအတိုင်း အိမ် အိမ်နဲ့ သူ့ခမျာ ကြိုးစားရှာတယ်။

ကားအပေါ်တန်းကိုဆွဲပြီး ထကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ကျိဆားပက် ခံရသလို လေးငါးချက် တွန်းတင်ပြီး ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာတယ်။

“ဟာဒုက္ခပဲ ဘယ်လိုပြန်ထွက်ရမှန်းမသိဘူး”

ကိုယ်လည်း မကူညီနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကားထဲညပ်နေတာ ကိုး

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖင်တွန်းဖင်တွန်း ရွှေ့ပြီးကားအပြင်ထွက်ဖို့ လုပ်တယ်။

“အမေ”

ကားအပြင်ကို နောက်ပြန်လဲကျမလိုဖြစ်ပြီး ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြ

စံနေတယ်။

“ဟဲ့၊ ဟဲ့ ပြန်ဆွဲ၊ ပြန်ဆွဲပါဦး”

ရေနစ်သလိုလက်ကို အတင်းထိုးပေးနေလို့ မနည်းပြန်ဆွဲတင်ရတယ်။

“ဟူး”

“အောင်မလေး ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

သူ့ရင်ဘတ်သူဖိနေသေး။ နောက်မှ ဘေးဘီကြည့်ပြီး

“ဘယ်လို၊ ဘယ်လိုထွက်ရမှာ လဲဟင်”

ဘယ်လိုထွက်ရမှန်းမသိဘဲ ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုကူညီရမှန်း မသိ။ နောက်မှ သတိရပြီး

“ဒီလိုလုပ်၊ ဒီဘက်ကိုတိုးလာလိုက်”

“တိုး လာပြီးရင်”

“တိုး လာပြီးလို့ ခူးလွတ်သွားရင် ခြေထောက်အရင်ထုတ်ပေါ့၊ ခြေထောက်ထွက်လို့ ရရင် ဆင်းလို့ ရပြီပေါ့”

သူ့ဘေးဘီဝေကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ သဘောကျပြီး

“အင်း မဆိုးဘူး အဲဒီအကြံမဆိုးဘူး”

တအိမ်အိမ်မြည်သံပေးပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ထိုင်ခုံဘက် ဖတ်ခနဲ၊ ဖတ်ခနဲ ခုန်ခုန်ရွှေ့လာတယ်။ နည်းနည်းရွှေ့ လာပြီး ခြေထောက်ထုတ်ကြည့်တယ်။

“ဟယ်”

ခြေထောက် ထပ်ထွက်မလာသေး။ အိမ်အိမ်မြည်သံပေး ပြီးထပ်ရွှေ့
လာတယ်။

“ဟာ”

ခြေထောက်က ထွက်လို့ မရသေးဘူး။

ဒူးကလည်း ရှည်တော့ ဘောနတ်နဲ့ က မလွတ်သေး။ သူနည်းနည်း
ထပ်ရွှေ့တယ်။

“ဟာ”

ထပ်ရွှေ့လို့ မရတော့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့နောက်ကျောကို ဂီ
ယာတံတုတ်တုတ်ရှည်ရှည် ကြီးက ထောက်နေပြီကိုး

“ဘာ၊ ဘာကြီးလဲ”

“ဟာ၊ ဂီယာတံကြီးပါ ဘာထင်လို့ လဲ”

“အောင်မလေး၊ ကြက်သီးထစရာကြီး၊ လုံးလုံးရှည်ရှည်ကြီး”

“တယ်၊ ဂီယာတံပါဆိုနေမှ ”

“အိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကြက်သီးထလို့ ”

သူ ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနဲ့ အရှေ့ပြန်ရွှေ့သွားတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီးစိတ်
ညစ်သွားကာ

“အာ ဘာဖြစ်နေတာလည်း ၊ ဒါလေးတောင် ကြက်သီးထနေရင် ဘ
ယ်လိုအပြင်ထွက်မှာ လဲ၊ ဒီဂီယာတံကိုကျော်မှ နင်ထွက်လို့ ရမှာ ပေါ့၊
ဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါမှ ခြေကလွတ်မှာ လေ”

သူက ခေါင်းခါပြီး

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း မထွက်ရရင် နေပါစေ၊ ဒီ ဂီယာတံကြီးကို တော့ မကျော်ရဲဘူး၊ မတော်တဆ”

အရေးထဲ အတွေးကချော်နေသေး။ ညကလည်း မမှောင်တော့ပါဘူး လေလို့ နေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နက်နက် လာပြီ။ တော်ကြာဒီည သူ့အိမ်မပြန်ဖြစ်ရင် ကိုယ်တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးရ တော့မှာ လေ။ ဒါနဲ့ ပဲ

“ဟာ၊ လုပ်ပါ မြန်မြန်လုပ်ပါ၊ နင်ကလဲ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ အဲဒါကြီးတော့ ခွဲမကျော်ရဲဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် အပျိုကြီးလုပ်ပါလား”

“ဘာစကားပြောတာလဲ”

ကိုယ်လည်း တင်း လာပြီမို့လို့ ခပ်ရမ်းရမ်းပဲပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ် တယ်လေ။ ဒီလောက် ဂီယာတံ ကြောက်နေမှ တော့ အပျိုကြီးပဲလုပ် တော့ပေါ့။ နောက်မှ စိတ်လျော့လိုက်ရတယ်။ ဟုတ် တယ်လေ။ သူမပြန် ဖြစ်ရင် ကိုယ်ကတစ်သက်စာ အခြေအနေဆိုးမှာ ကိုး။ ဒါကြောင့်

“ကဲပါ၊ ဒါဖြင့်ဒီလိုလုပ်၊ ညည်းဒီဘက်ကိုပြန်ရွှေ့လာ၊ ဒီနားရောက်ရ င် ငါဂီယာတံလွတ် အောင် နင့်ကိုမတင်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း ရှင့်ကိုမယုံဘူး”

ခေါင်းခါပြီး အတင်းကိုငြင်းနေတော့တာ။ ခုနကတော့ ဂျစ်ကားပေါ် မှာ ဟိုလူတိုက်မယ် ဒီလူတိုက်မယ် ဆင်ဖမ်းမယ် ကျားဖမ်းမယ် လုပ်နေ တဲ့ မိန်းမက အခုကျမှ ဂီယာတံလေးကို မကျော်ရဲ ဘူးတဲ့ ကြည့်ကြပါဦး။ ကိုယ်ကလည်း အဲဒါမျိုးပြောနေရင် သူပိုဆိုးပြီး ထပ်မကျော်ရဲဖြစ်မှာ မို့ ချော မော့ပြီး

“လုပ်ပါအချစ်ရယ်၊ ဒါလေးကျော်တာများ ၊ ကိုယ်မပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း”

သူငြင်းတုန်း ကိုယ်ကလည်း သူမပြန်ဖြစ်မှာ စိုးပြီး စိတ်လျှော့ကာ

“လုပ်ပါအချစ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုဒီတစ်ခါတော့ ယုံပေးပါ။ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ကိုယ်အာမခံ တယ်”

သူ မျက်လုံးရဲကြီးနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ယုံခဲ့တာမှ မဟုတ် တာ။ ကိုယ်ကလည်း မျက်နှာငယ်ပြီး

“စိတ်ချပါ၊ ယုံစမ်းပါ”

ကိုယ်က တောင်းပန်ပြောတော့မှ သူသက်ပြင်းချတယ်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ယုံလိုက်မယ်”

ကိုယ်လည်း ဒီစကားကြားရမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။ ဒီတော့မှ သူမလက်ညှိုး မျက်နှာ နားဝဲ လာပြီး

“ဂီယာတံနဲ့ ကျွန်မ မလွတ်လို့ ကတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဒီတစ်သက်အပြတ်ပဲ မှတ်ထား”

“အေးပါဟာ၊ အေးပါ။ ကတိပေးပါတယ်”

ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက် ဖင်တွန်း ဖင်တွန်းနဲ့ ရွှေ့လာတယ်။ ဂီယာတံ ကြီး ကျောကပ်သွားတော့တွန့်သွားပြီး အရှေ့ပြန်ရွှေ့ဖို့ လုပ်တယ်။ ကိုယ်လည်း ရရှိတဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံဘဲ ခါးကဆွဲထားလိုက်တယ်။

“နေဦး။ ကိုယ်မပေးမယ်”

“ရှင်၊ ရှင် ကတိတည်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါဆို”

အမှန်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အလေးကြီးပဲ။ ဘယ်လောက်အထိ လေးသလဲဆိုရင် တစ်ခါက သူ့သင်တန်းမှာ ။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်း သွားကြည့်ရင်း အောင်လို့ ဝမ်းသာပြီး လူလယ်ကောင် ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖက်တာ နှစ်ယောက်စလုံး ပိုးလိုးပက်လက်လန်ပြီး လမ်းမပေါ်လဲ ကျလို့ နဖူးတွေ ကွဲ၊ ခူးတွေပြုဖြစ်ဖူးတယ်။

အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဂီယာတိုင်လွတ်အောင် မ၊ဖို့ ဆိုတာ လွယ်လှ တဲ့ အလုပ်တော့ မဟုတ် ဘူး။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း နှစ်ယောက်သား ဒီကားပေါ်ကဆင်းရတော့မှာ မဟုတ်။ ဒီကားပေါ်က ဆင်းမရရင် အလို လိုနေရင်း ကိုယ်ပဲပိုက်မိသွားမှာ မို့ ရှိသမျှအားနဲ့ ကျားကုတ်ကျားခဲ ဆွဲမ ဖို့ ပဲ ကြံစည် လိုက်တယ်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဂီယာတံနားလိုမ့်ပြီး ပြန်ရွေ့လာတယ်။ ဂီယာတံ သူ့ ကျောကို ထောက်တော့ တွန့်သွားတယ်။ ကိုယ်က သူ့ခါးကို အပိုင်ဆွဲ ထားရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ လည်း

“ဒီကောင်မ ဂီယာတံကို ဘာလို့ ဒီလောက်ကြောက်နေရလဲ။ ဒီအတံ က ဘာကြောက်စရာ ကောင်းလို့ လဲ။ သီလရှင်ပဲဝတ်ပေးလိုက်ချင်တယ် ”

ဆိုပြီး တွေးနေမိသေးတယ်။ နောက်မှ

“ကဲ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ရေမယ်။ သုံးဆိုတာနဲ့ ညည်းက ကိုယ်ကိုကြွ၊ ငါ က ဆွဲမမယ်။ ဟုတ်ပြီ လား”

သူမက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညိတ်ပြီး လေတွေကို တဟူးဟူးနဲ့ မှု

တ်ထုတ်တယ်။ ချွေးတွေ လဲ ထွက်နေတဲ့ ပုံ။

“ကဲ ဒါဆို တစ်”

“ခဏနေဦး၊ ခဏနေဦး”

သူမက တားတယ်။

“ဘာလဲဟာ”

သူက ပြန်ဝေ့ကြည့်ပြီး

“ရှင် သေချာမနော်။ ကျွန်မ ဂီယာတံနဲ့ မလွတ်လို့ ကတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အပြတ်ပဲနော်”

ကိုယ်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး

“အေးပါဟာ။ အေးပါ။ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ပါ”

“ဟဲ့ ရှင်ဘယ်နေရာကို ကိုင်တာလဲ”

“ခါးကိုင်တာလေ”

“ခါးကိုင်လို့ ရမလား။ ချိုင်းကကိုင်မှ အားရှိမှာ ပေါ့။ ဒီမှာ ကိုင်”

“ပြီးရော”

ကိုယ်လည်း အယူသည်းမနေတော့ဘူး။ သူပြတဲ့ နေရာကိုင်လိုက်တယ်။

“အို ရှင် ဘယ်နေရာကိုင်တာလဲ”

“ဟ အဲဒါမှ မရတာ အားရှိမှာ ပေါ့။ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ ”

“အို အခု ကားပေါ်မှာ လေ”

“အေးပါဟာ ကဲ ရပြီလား”

“ဟူး ဟူး ဟူး”

သူ လေပူတွေမှုတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ချိုင်းကိုကိုင်ပြီး

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး”

သူကလည်း အကြွ၊ ကိုယ်ကလည်း အမ။ ဂီယာတံကို ကျော်ပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်ချလိုက်တော့

“အား . . . အောင်မလေး”

သူမရဲ့ အော်သံ။ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး

“ဘာ။ ဘာလဲ ဒါ ဘာကြီးလဲ”

သူ အလန့်တကြား လက်ညှိုးညွှန်ရာ ကြည့်လိုက်တော့

“ဂီယာတံကြီး”

ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ပေါင်နှစ်လုံးကြားရောက်နေတဲ့ အရိုးဂျစ်ကားက ဂီယာတံအတုတ်ကြီး။ လူကို ဘာမှ မထိမခိုက်ဘဲ ဂီယာတံကြီးကို ဖင်ကျော်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒါကြီး သူ ခွလျက်ကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။

“ဟာ အဲဒါ ဂီယာတံကြီးလေ”

သူက အလန့်တကြားကြည့်ပြီး

“ဟင် ဒီအတံကြီးက ဘာလို့ ကျွန်မပေါင်ကြား ရောက်နေရတာလဲ”

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ပြီး

“ခုနက ဆွဲမလိုက်တော့လေ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒါကြီးလွတ်ပြီး အဲ့ပေါင်ကြား ရောက်သွား တာပေါ့”

“အောင်မလေး အသည်းယားစရာကြီး ရှည်ရှည်တုတ်တုတ်ကြီး”

“ဂီယာတံပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့”

“ဂီယာတံလည်း လူလောက်ဆိုတော်ပြီပေါ့။ အခုဟာက လွန်လွန်း တယ်။ အောင်မလေး”

အရေးထဲ ဂီယာတံ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့နဲ့ လာတွေ့နေသေး။ ကျွန်တော် လည်း အလျင်လိုနေပြီမို့

“ကဲ နောက်မှ ပဲ လေ့လာတော့။ နင့်ခြေထောက်ကြီး ခြေနင်းက အရ င်ထုတ်”

သူ ဂီယာတံကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုင်ကြည့်မလို ဘာမလိုလုပ်ပြီးမှ

“ဒီအတံကြီးကို ငြိမ်အောင်ကိုင်ထား”

“ဟာ အဲဒါကြီးက သူ့ဘာသာသူ ငြိမ်နေတာ ဘာကိုင်စရာလိုလို့ လဲ”
သူမ ခေါင်းခါပြီး

“ကျွန်မမယုံဘူး။ ကျွန်မမယုံဘူး။ ရှင့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပြောတာပဲ
”

“ဟဲ့ ငါကလူ။ ဒါကကား၊ ကားဂီယာတံ”

သူမ ခေါင်းခါတယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယုံဘူး။ ရှင် ကိုင်ထားပေး”

ကဲ ကြည့်။ ဘယ်လောက်ခွကျတဲ့ မိန်းမလဲဆို။ ကိုယ်လည်း မပြော သာတော့ဘူး။

“ကဲ ကိုင်တယ်ကွာ”

ဆိုပြီး အဲဒီဂီယာတံကြီးကို ကိုင်ထားပေးလိုက်တယ်။ သူက ဂီယာတံ သူပေါင်ကြားနဲ့ မထိအောင် အသာလေးခြေထောက်ထုတ်တယ်။ အ တော်ကြာ ကတုန်ကယင်နဲ့ ထုတ်ပြီးမှ

“ရပြီ။ ရသွားပြီ”

ခြေထောက်နှစ်ဖက်တော့ ထွက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာ က သူပေါင်ကြားက ဂီယာ တံကြီး ကျန်နေသေးတာပဲ။

“ဟင် ဒါ ဒါကြီးက ရှိနေသေးတယ်”

“အေးလေ ဘာလို့ လဲ။ ငါထိန်းထားတာ ငြိမ်လို့ ”

သူ ပြန်ငုံ့ကြည့်ပြီး

“ မဟုတ်ဘူး လေ။ ဒါကြီးက ”

“နင် ပြန်ကျော်ရမှာ လေ”

“ဟင် ပြန်ပြန်ကျော်ရမှာ ”

သူ့အသံက ပြန်တုန်တက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်စောပြီး

“အေးလေ။ ပြန်မကျော်ရင် ဘယ်လိုထွက်မှာ လဲ”

သူ့အနောက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း။ ဂီယာတံတော့ နောက်တစ်ခါ မကျော်နိုင် တော့ဘူး။ ရှင့်ဘက်ပဲ နောက်ပြန်ဆင်းတော့မယ်”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။ သူ့ကိုလည်း ရှင်းပြရတယ်။

“အဲဒါဆိုရင်လည်း နင် နောက်ထပ်ဂီယာတံကို ကျော်ရဦးမှာပဲ”

“ဟင်”

သူပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကတုန်ကယင်နဲ့ လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ဘာကြီးလဲ”

ကိုယ်ကလည်း ရှင်းပြရတယ်။

“ဟန်းဘရိတ်ပေါ် တက်ထိုင်ထားတာပါကွယ်။ တစ်မျိုး မထင်ပါနဲ့ ”

“ဟုတ် ဟုတ်လို့ လား။ ရှင့်ဟန်းဘရိတ်ကြီးက လှုပ်လှုပ်ကြီး”

“ပျက်နေလို့ ပါဟယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း မယုံဘူး”

“မယုံရင် ငါဖြေပြမယ်”

“ဖြေစရာလား။ ကားပေါ်မှာ ။ မကြည့်ဘူး။ ဘာလို့ ဒါကြီးက ဘယ်လို လုပ် ဒီမှာ ရှိနေတာလဲ”

“ဪ ဟန်းဘရိတ်ပါဆိုမှ ကားပေါ်မှာ မရှိလို့ ဘယ်မှာ ရှိရမှာလဲ”

“ကျွန်မသိတယ်။ ရှင်ဘာမှ မပြောနဲ့ ။ တိတ်တိတ်နေ”

ငတိမ ဂီယာတံနှစ်ခုကြား ဗျာများ နေတယ်။ ရှေ့တိုးလည်း ဂီယာတံ ။ နောက်ဆုတ်လည်း အင်း။

ရှေ့တိုးမလား နောက်ဆုတ်ရမလား။ သူ သေချာကြည့်တယ်။ နောက် ပါးစပ်ကလည်း ပွစိပွစိ နဲ့

“ရှေ့တိုးရင် ဂီယာတံက ပိုကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့်အသေး နောက်ဆုတ်ရင် ဂီယာတံက သေး တယ်။ ဒါပေမယ့်အရှင်”

“ဟာ ဟန်းဘရိတ်ပါဆိုနေ”

“တိတ်တိတ်နေ ကျွန်မသိတယ်”

“ငါ ငါ ဘယ်ဟာကိုရွေးရင် ကောင်းမလဲ။ အရှေ့ ဂီယာနဲ့ နောက်ဂီယာတံ”

ဂီယာတံနှစ်ခုကြား ဗျာများ နေတဲ့ ငတိမကို ကျွန်တော် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်

“ကဲ အမြန်စဉ်းစား နင်ဘယ်ဂီယာတံကို ကျော်မလဲ။ ရှေ့ဂီယာတံလား။ နောက်ဂီယာတံ လား”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမကြားလား မကြားလားမသိဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ ပွစိ ပွစိနဲ့

“အရှေ့ဂီယာက တုတ်တယ်။ ရှည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသေး။ အနောက်ဂီယာက ပုတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှင်။ ဘယ်ဂီယာတံကို ကျော်ရင် အန္တရာယ်ကင်းမလဲ”

အတော်ကြာ ပွစိပွစိလုပ်ပြီးမှ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဂီယာတံက ကားဂီယာပဲ သိပ်ကြောက်စရာမလိုဘူး။ တစ်ခါလည်း ကျော်ထားပြီးပြီ။ နောက်ဂီယာက”

“ဟန်းဘရိတ်ပါဆိုမှ ”

“တိတ်တိတ်နေ၊ စဉ်းစားနေတယ်။ အနောက်ကလူက မယုံရဘူး။ ဟိုတစ်ခါလည်း ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး”

သူ့ဘာသာသူ ပွစိပွစိလုပ်နေတယ်။ ပြီးမှ

“ဟုတ်ပြီ။ အရှေ့ဂီယာကျော်တာပဲ အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ကာ

“ဟိုလူကြီး အရှေ့ဂီယာ ပြန်ကျော်မယ်။ ပြန်မပေး”

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ သူ့ကို “မ” ပေးလိုက်တယ်။ ဒါကို သူက ကျွန်တော့် လက်ကို ခါးဆီကိုရွှေ့ပြီး

“ဒီတစ်ခါဒီက မ”

ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘူး။ သူ့ခါးက ခါးပတ်ကွင်းကနေ စပြီး အားနဲ့ ဆွဲထားလိုက်တယ်။ ဒါကို သူက အနောက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး

“ကဲ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ဆို အားနဲ့ “မ”မယ်နော်”

ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကိုပဲ ညိတ်နိုင်တော့တယ်။ ဒါကို သူက

“ဟိုလူကြီး ကြားလား”

“ကြားပါတယ်ဟာ။ နင့်ဘာသာနင် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

သူက ထုံးစံအတိုင်း အုရို အုရိုနဲ့ ကိုင်စရာတွေရှာတယ်။ ပြီးမှ ကား ခေါင်မိုးတန်းကို လှမ်းဆွဲတယ်။ အသေအချာဆွဲပြီးမှ

“ကဲ ရပြီ”

ကျွန်တော်က သူ့ခါးကို “မ”ပြီး

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး”

ဆို ဆွဲမပြီး ဟိုဘက်ကို လွှတ်ချလိုက်တော့

“အောင်မလေးတော့”

သူမ အော်သံ၊ ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

ဆိုတော့ သူမက

“ချတာ ဖြည်းဖြည်းမချဘူး။ အောင်မလေး ပစ်ချလိုက်တာ ခါးတောင်နာတယ်”

“ဟာ နင်ကလည်း ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ဂီယာတံကို လွတ်အောင် “မ”ပြီး ခပ်ဝေးဝေးချပေးရတာဆို တော့ အားကဘယ်ရှိမလဲ။ မနည်း “မ”ပြီး ခပ်ဝေးဝေးရောက်တော့ လွှဲပစ်ချလိုက်ရတာပေါ့။ သူ့ ဘော်ဒီဝိတ်ကြီးအရှိန်နဲ့ ကျသွားတော့ ခါးနာသွားတာပေါ့။ ဒါကို ကျွန်တော်က

“ကဲ ခါးနာရင်လည်း နောက်မှ နာ၊ အောက်ရောက် အောင်ဆင်းလိုက်ဦး”

“အင်း အားလားလား”

သူမ ခုံပေါ်က ဖင်တွန်း ဖင်တွန်းနဲ့ အောက်ကိုတရွေ့ရွေ့ဆင်းသွားတယ်။

“ရပြီကွ၊ ဟီဟီ အားလား”

အောက်ကို ရောက်သွားတယ်။ ငတိမမှာ ပျော်လည်း ပျော်။ ခါးလည်း နာဆိုတော့ ပျော်နနကြီး ဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး

“ကဲ ရပြီဆိုလည်း သွားတော့လေ၊ နောက်ကျနေပြီ”

သူ့ကိုနောက်ကျမှာ စိုးလို့ အတင်းမောင်းထုတ်ရတယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား။ သူမပြန်ရင် ကိုယ် အထုပ်ပိုက်ရမှာ ။

ဒါကို သူမက ခပ်တည်တည် လက်ပိုက်ပြီး

“ဟင့်အင်း”

“ဘာ”

သူ့အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို အတည်ကြံပြီ လားလို့ တွေးမိလို့ ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကမန်းကတန်းပဲ

“ဘာ ဘာလို့ မပြန်တာလဲ”

သူမခေါင်းခါပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့

“အစ်ကိုဆင်းပြီးမှ ပြန်မယ်”

“ဟင်”

သူ့အဖြေကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ပျာပျာသလဲနဲ့

“ဘာ ဘာလို့ လဲဟင်”

သူမက ခပ်တည်တည်ပြီးပြီး

“ဂီယာတံကို ဘယ်လိုကျော်မလဲ ကြည့်ချင်လို့ အဟိ”

“ဘာ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီဂီယာတံကို ဘယ်လိုကျော်မလဲကြည့်မယ်လေ ဟဲဟဲ”

အရေးထဲ အူမြူးနေသေး။ အဲဒီတော့မှ ကိုယ်လည်း သတိရပြီး

“အာ ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်လိုပဲကျော်ကျော် နင့်အပူလား။ မြန်မြန်ပြန်တော့ နောက်ကျနေပြီ”

“ကြည့်ချင်လို့ ပါဆိုနေ”

ငတိမ ရစ်ပြီ။ သူမက တစ်ခါတလေ အဲဒီလို ကိုးလိုးကန့်လန့်

အူကြောင်ကြောင်။

“ဟုတ်ပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီလိုဂီယာတံအတုတ်ကြီး ဘယ်လိုကျော်မလဲ ကြည့်ချင် လို့ အဟိ”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် မကျော်ရင် သူပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိတာနဲ့ ပဲ

“ကဲ ကြည့်ချင်ကြည့်ဟာ”

“ကြည့်မယ် ကြည့်မယ် ဟိ”

“ကြည့်ဟာ”

ဘယ်လိုမှ ပြောမရတော့လည်း အလကားပေးကြည့်လိုက်တယ်။

စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ခုန ကားပေါ်တက်တုန်းကလည်း ဂီယာတံကို ကိုယ်တိုင်ပဲ တစ် ယောက်တည်းကျော်ခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လို ကျော်ခဲ့သလဲဆိုတာ မှတ်တောင် မမှတ်မိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ကိုယ့်ရည်းစားမိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့ ဒီလို ဂီယာတံကြီးကို ပြန်ကျော်ဖို့ ဆိုတာက နည်း နည်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်။ ဒါပေမယ့် မကျော်ရင်လည်း ပြီးမှာ မဟုတ်တာကြောင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဂီယာ တံနား နောက်ဆုတ်ကပ်လိုက်တယ်

။

ဂီယာတံ ကျောကပ်တယ်ဆိုတာနဲ့

“ဟိဟိ”

ရယ်သံကြားရတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က

“ဘာရယ်တာလဲ”

“လုပ်ပါ ဆက်လုပ်ပါ”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပြောဘူး။ ခေါင်မိုးပေါ်ကတန်းကို လှမ်းဆွဲ
လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ ငတိမက သီချင်းဆိုတယ်။

“ဒီ ဂီယာတံမောင်ကျော်မယ်၊ မြင်းမိုရ်မို့လား”

သူ့သီချင်းသံကြားတော့ ကိုယ်လဲ တင်းသွားတယ်။

“ဘာဆိုတာလဲ ဘာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ”

ရယ်သံကြားရတယ်။ ယောက်ျားဂီယာတံကျော်တာကို ထိုင်ဟားနေ
တဲ့ မိန်းမ ဘယ်လိုမိန်းမ ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့် ကိုယ်လည်း ဒေါသ
ထွက်ပြီး

“ကောင်မ တိတ်တိတ်နေ”

“ဆက်လုပ်ပါ၊ ဆက်လုပ်ပါ ဟီဟီ”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်မိုးတန်းကို မြဲမြဲဆွဲတယ်။ အဲ
ဒီအချိန်မှာ ငတိမက

“ဒီ ဂီယာတံမောင်ကျော်မယ် မြင်းမိုရ်မို့လား”

သူ့သီချင်းသံ။ ကိုယ်လဲတင်းပြီး

“ကောင်မ အဲဒီသီချင်း မဆိုနဲ့ ”

သူမက ခပ်တင်းတင်းပဲ

“အင်းပါ အင်းပါ။ ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီးလို့ ဂီယာကြီးကျော်မယ်ကြို၊
ခါးကမသန်”

“တောက်”

ဘယ်ကဘယ်လို ပေါက်ကရအကြံတွေ ထွက်နေမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ်လဲ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ လှစ်ခနဲ ဂီယာတံကို ခွကျော်လိုက်တယ်။

“အို”

ငတိမရဲ့ အာမေဠိတ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဂီယာတံ အရှင်းကြီးကျော်သွားတယ်။

“ဟယ် လွတ်သွားတယ်။ နာလိုက်တာ”

အရေးထဲ ကိုယ်ဂီယာတံနဲ့ လွတ်သွားတာကို စိတ်မကောင်းနိုင်ဖြစ်နေသေး။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ဟင်း ဟင်း”

“ဆက်လုပ်ပါ ဆက်လုပ်ပါ။ နောက်တစ်ဆင့် ပိုခက်တယ်”

“ဟင် နင် မပြန်သေးဘူးလား”

သူမက ခေါင်းခါပြီး

“မပြန်သေးဘူးလေ။ အခုမှ ဇာတ်ကားက တစ်ဝက်ပဲရှိသေးတာ”

“တောက်”

ကိုယ်လဲ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ပဲ ကားထဲကထွက်ရဖို့ ဆက်ကြိုးစားရ တော့တယ်။

ကျွန်တော့်မလည်း မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ လက်ပိုက်ပြီး လာကြည့်နေတဲ့ ချစ်သူရှေ့မှာ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဂီယာတံ ကျော်ပြရတာ အတော်လွယ်လှတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်။ အခုလည်း ဂီယာတံကို ကျော်ပြီး ခြေထောက်ကို ခြေနင်းခုံက ထုတ်လိုက်တယ်။

ခြေထောက်က ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်ရောက်တော့ ဂီယာတံ နောက်တစ်ခါ ထပ်ကျော်ရတဲ့ အရေးရင် လေးရပြန်ရော။

တကယ်လို့ မတော်တဆကျော်လို့ မရရင် လက်ပိုက်ထားတဲ့ ငတိမက ဟားမှာ လေ။ အဟား မခံချင်လို့ ဂီယာတံ ဆက်မကျော်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်။ အတက်တုန်းကလိုပဲ စတီယာတိုင်ကို ခွကျော်ဖို့ ပဲ။ ဟုတ်တယ် လေ။ ဂီယာတံကျော်တာ မလွတ်လို့ လူပျိုရည်ပျက်ရမှာ နဲ့ စာရင် စတီယာတိုင်ကို ခွကျော်တဲ့ နည်းက ပိုသင့်တော်မယ် ထင်လို့ စတီယာတိုင်ကို ခွကျော်လိုက်တယ်။

ခွကျော်တယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ စတီယာတိုင်ကျော်ဖို့ ဆိုတာ ခြေထောက်ကို ခေါင် မိုးနီးပါးမြှောက်ထောင်ပြီးကျော်ရတာ။

ဒီအတိုင်း ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနဲ့ ဆုတ်သွားလည်း မရဘူးလေ။ အပေါက်ကျမှ ခြေလှုပ်မရဘဲ ပက်လက်ကြီးကျသွားမှာ ပေါ့။

ဒါနဲ့ ပဲ မတတ်သာတဲ့ အဆုံး ခြေထောက်ကို စတီယာတိုင်လွတ်အောင် အမြင့်ကြီးမြှောက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ

“ဟား ဟား ဟား၊ ဟား ဟား ဟား”

အနောက်က ကျယ်လောင်တဲ့ ငတိမ ရယ်သံ။ ကိုယ်လည်း ခြေထောက်ကြီးမြှောက်လျက်သား နဲ့

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟားဟား ယောက်ျားကြီး ခြေထောက်ထောင်တာ ရယ်ရလို့ ”

“တောက်”

ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားရပါးရကြိုးစားနေရတာကို လာထိုင်ဟား နေတာဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်။

“နင်က ကြည့်မနေနဲ့ လေ”

ကျွန်တော့စကားကို ငတိမက

“ကြည့်တယ်လေ၊ ကြည့်တယ်၊ ကြည့်ခွင့်ရလို့ ကိုကြည့်တယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်လုပ် ပါ”

“တောက်”

ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဒီကားပေါ်က ဆင်းနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားလိုက် တယ်။ ခြေထောက်ကိုမြှောက်ပြီး စတီယာတိုင်ကိုကျော်ပြီး ဘောနက်ပေါ် ဘယ်ခြေတင် လိုက်တယ်။ လူကပက်လက်ကြီးပေါ့။

“ဟား ဟား ဟား၊ ဟား ဟား ဟား”

ငတိမ ထရယ်ပြန်တယ်။ ဒါကိုကျွန်တော်က

“ဘာလို့ ဟားရပြန်တာလဲ”

သူမက လက်ညှိုးထိုးပြီး

“ဟား ဟား ပေါင်ကြားထဲမှာ ဂီယာတံ အတုတ်ကြီး ဟား ဟား”

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

ဟုတ်တယ်။ ဂီယာတံကြီး။ ဒါနဲ့ ပဲ ရှက်ရှက်နဲ့ ကမန်းကတန်းညာခြေကို စတီယာတိုင်ကျော် ပြီး ဘောနက်ပေါ်တင် လိုက်တယ်။

“ဟား ဟား”

ငတိမက ဗိုက်နှိပ်ပြီး အူတက်မတတ် ရယ်တုန်း။

ကိုယ်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီခြေချောင်း၊ ဒီစတီယာတိုင်နဲ့ ၊
ဒီဂီယာတံကျော်ဖို့ အရေးကြီးတာမို့ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျော်လိုက်တယ်။

အတော်ခက်ပါတယ်ကွယ်။

လူကိုကွေးကောက်ပြီး နဖူးကချွေးခြေမနဲ့ သုတ်လို့ ရတဲ့ အနေအ
ထားအထိကို ကွေးရတာ လွယ်လှတာတော့ မဟုတ်ဘူး ။

တကယ်ပါ။ ဒူးနှစ်ဖက်ကိုကား၊ နဖူးနဲ့ ခြေမထိမတတ် ကွေးကောက်
ပြီးမှ တစ်ဖက်ကို ခြေ တစ်ဖက်ကျတယ်။

ပြီးမှ နောက်ခြေတစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခြေမကဆွဲလို့
အားယူပြီး နေရာချရတယ်။ တစ် ယောက်တည်းပရိတ်သတ်ငတိမက
တော့ တဟားတည်း ဟားနေတော့တာ။

“ဟား ဟား ဟား၊ ဟား ဟား ဟား”

ကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်လိုက် သူက တဟားဟား ရယ်လိုက်နဲ့ ၊ ငတိမမျှ
က်ရည်တွေ၊ နှပ်တွေပါ ထွက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကြိုးစားလိုက်တာ ခြေထော
က်တွေ၊ ဗိုက်တွေ ကြွက်တက်လောက်နီးပါးမှ လူတစ်ကိုယ်လုံး
ကားအပြင်ရောက်တော့တယ်။

အပြင်ရောက်တဲ့ အထိ ငတိမကတော့ ကျွန်တော့်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြီးရယ်နေတုန်း။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။
သူ့လက်ညှိုးကို ဖမ်းပြီး

“လာပြန်မယ် နောက်ကျတော့မယ်”

“ဟား ဟား”

ငတိမက တစ်လမ်းလုံးကျွန်တော့်ကို ဟားလာတာ။ အိမ်ကနေ လမ်းပေါ်ကိုရောက်ဖို့ က လမ်း လျှောက်ရသေးတာကိုး။

“ဟား ဟား ခြေနှစ်ချောင်းကိုမိုးပေါ်ထောင်ပြီး ဟား ဟား လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပေါင်ကြားထဲ ဂီယာတံအတုတ်ကြီး၊ လူကြည့်တော့ မုတ်ဆိတ်နဲ့ ပက်လက် ဟားဟားဟား ဟား ဟား”

“ပေါင်ကြားမှာ ဂီယာတံ ဟားဟား”

ငတိမက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို တစ်မိမိမိတွေးပြီး တရေးရေးမြင် ရယ်တော့တာ။ ကိုယ်လည်း ဘာမှ မပြောသာတော့ဘူး။

ရှက်ကြောမရှိဘူးဆိုပေမဲ့ ပဲပင်ပေါက်လောက်တော့ရှိတာပေါ့နော်။

ပြောရရင် နည်းနည်းရှက်တာပေါ့။

ဒါကိုငတိမက အလိုက်မသိဘူး။ မျက်နှာကိုလက်ညှိုးထိုး ထိုးပြီး

“အမိုးကိုင်းကိုဆွဲပြီး ဂီယာတံကျော်တာ ဟားဟား ပွင့်ပြီမှတ်တာ ဟားဟား ပလွတ်ခနဲ ကျော်သွားတော့တာ၊ ဟားဟားကံသီလို့ မဟုတ်ရင် ပွင့်တယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

လက်ညှိုးတစ်ဖက် ဆွဲထားတာတောင် နောက်လက်ညှိုးတစ်ဖက်က မျက်နှာကို ထိုးပြီး တဟားတည်း ဟားနေတော့တာ။

ကြာတော့ ကိုယ်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ နင်ဂီယာတံကြီးကျော်တုန်း ကရော”

သူတစ်ချက်တည်သွားတယ်။ ပြီးမှ ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး

“ကိုယ်တွေကပေါ့တယ်လေ။ ရွတ်ခနဲဆို ကျော်သွားတာ ဟဲဟဲ”

အောင်မလေး မရှိတဲ့ မုတ်ဆိတ်တောင် ဆွဲနေသေးတယ်။ ကျွန်
တော်လည်း လျှော့မပေးတော့ဘဲ

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ “မ”ပေးလို့ နင်အခုလို လွတ်လာတာ၊ နောက်မ
ဟုတ်ရင် ဂီယာတံပေါ် ပြုတ်ကျပြီး အပြိုကြီးဖြစ်နေပြီ”

သူ့ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်တယ်။ မကျေနပ်တဲ့ သဘောနဲ့ ။ နောက်မှ
ပြုံးစိစိပြန်လုပ်ပြီး

“ကိုယ်တွေက ဘာပဲပြောပြောလွတ်တယ်၊ ရှင်ကြီးပဲ လူကြည့်တော့
မုတ်ဆိတ်နဲ့ လူကကား ပေါ်ကားရားကြီး၊ ပေါင်ကြားကြည့်တော့ ဂီယာ
တံအတုတ်ကြီး ဟား ဟား”

“သေနာမ”

အဲလိုသာ ဆဲလိုက်ချင်တာ။ မဆဲရဲလို့ ။

*